

KBYBY BYLY..... NIKOLIV V POTOCE RYBY, ALE VŠECHNY PROCHÁZKY TAKOVÝHLE JAKO TA DNEŠNÍ!

Po návratu z dovči, ke který se zase vrátím, jsme byli na chalupě. Až do neděle, respektive do pondělí ráno, kdy jsme jeli rovnou do prasé. A ohařící, zmožení a nevyspalí zvonili hnípat na gauči. Zatímco my šli odhrnovat ty stohy povinností, co se nám tam za dobu nepřítomnosti nakupili na pracovištích. A pak šůůůp honem za nebožátkama nevyvenčenýma.

Ještě, že jsem se ozbrojila. Rohlikama :D. Jinak bych asi návrat bez újmy na zdraví nepřežila. Tali jako vždy doslova vykopla dveře a "šla po mě". Rumíček výskokoval. Rohlík do jejich tlamajzny vykryl to nejhorší. Úspěšně nám pomohli vybalit a rotovali prostorem. Venčení je k mýmu překvapení nebralo, hlavně dělat krávoviny, zmlátit se navzájem a bojovat o ragbiče, kterýho Rumíček čórnul v kufru auta.

Pak si oba vyběhli ze zahrady a letěli se proletět do polí. Však energii už na rozdíl od nás stačili načerpat celodenním spánkem. Kdežto my vstávali po pátý. Tali zmizla za obzorem a hned se zase vyloupila. Aby si v poli našla poklad. Kapří hlavu. Kterou ani jeden z nich den předtím nechtěl a já jí mrskla za plot pro kmotru lišku. Co by doma znamenalo propadák, tady byla pohoda. Stačilo zavolat FŮŮJ a flákla s tím o zem a běžela sama za mnou. Ještě jednou tam zaběhla - asi jestli jsem během tý půl minuty nezměnila názor. A zjistila, že ne-e. Tak prej cajk a šlo se dom.

Zahrada je sice velká, takže by se ani nikam pro tentokrát honem nemuselo. Ale! Procházka je procházka. Nakrájela jsem si starý rohlík a vypadli jsme za branku do úvozu.

PROBOHA!!!!!! NEMŮŽE NĚKDO TÝ KRŮTĚ ŘÍCT, ŽE BUDU SPOKOJENÁ S TÍM JAK FUNGOVALA TEĎKONC???????

Že prostě jen tak jdeme???

Že jsem dávno vzala v potaz její akční rádius a to, že když letí, musím písknout několikrát po sobě, a ne jednou, jak to má být, aby to otočila. A že musím zaburácet, aby pustila tu mršinu, co si našla v poli s pšenicí. Hlavně, že jí ale pustí. Že se vrátí a nemusím si pro ni chodit. Že jsem nadšená a bez sebe, když se v úvozu, kde mi utíkala, sama otočí a běží ke mně. Že jsem spokojená, když zaběhne do křoví, já zapískám aona se přirítí. Sice od Plzně, která je od nás skorem sto kilometrůch a kde bych ji nečekala. Hlavně, když se dořítí a navíc s vytlemenou tlamajznou. Víím, že právě její extrémní rychlost, způsobuje nejen problémy, ale taky infarkt v naší oběhové soustavě. Ale tady u nás tak o moc nejde. I proto tady fungujeme (zatím!!!!!!!!!!) nejlíp.

Prošli jsme si ten úvoz a došli dolů, do míst, kde je zarostlá a planná část pole, plná kopřiv. Tali se trhne, ale nechá se dohulákat zpátky. Zaslouží si odměnu a tak ji tam pustím zpátky. A už neřeknu skorem ani slovo. Nebo teda - ani jeden povel. PROSTĚ JSME. Rumíček si pobíhá, Tali si pobíhá taky a já obejdu ten zarostlý prostor nahoru na hranu pole.

Rumoušek běží napřed a cosi ho zaujme v křoví a tak vystavuje. Tali zůstala vzadu a když to zjistí, běží za námi. Sama od sebe. Ovšem..... úvozem □ což způsobí, že když k nám doběhne, je mezi námi plot. Protože to pole byla dřív pastvina a někde jsou ještě zbytky plotů. Čučí jak puk a neví. Kouknu na ní a poradím jí "OKOLO, musíš jít OKOLO. A jsem zvědavá, jak se s tím popasuje. CVAK! V mozkovně to nenadále secvaklo, informace zapadla, kam měla a to pometlo flekatý to rve úvozem zpátky. Oběhne to a uuuuuuž je u nás! Radujeme se fšící, jak na prvního máje. Ač ten už byl před 6 dny. Jdeme hranou pole, pak si oba ještě zaletí do prostoru, aby se na zapískání oba vrátili. Ašlo se dom.

Aaaach, to je vám taková ale krása □ . No, tak i taková umí být ta naše krůta flekatá hodná a šikovná. Jen se budu opakovat, jako vždycky - škoda, že se nedaří takhle nějak setrvale.

P.S. Vzhledem k tomu, že píšu v trochu polních podmínkách s vypadávajícím signálem, na tabletu a se dvěma magorama, co se mi rvou pod stolem, tak prosím o shovívavost, za případné překlepy a nedostatky, jako třeba nemožnost v tabletu zarovnat do bloku apod.